

somhed, men at opmuntre og støtte dem, og at Lovforslaget i sin Helhed, som det foreligger, tager for Meget og yder for Lidt. Det griber meget væsentligt ind i Sygekassernes Ordning paa en Mangfoldighed af Punkter, det indskrænker og hæmmer paa mangfoldige Punkter og yder kun saare lidt Vederlag derfor.

Th. Nielsen: Den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Suel) bemærkede i sit Foredrag, at der var Ingen, der havde nogen Ret til at faae Tilskud til Sygekasser, og at Arbejderne — et Udtryk, han forøvrigt ikke sympathiserede videre med — ikke havde noget Retskrav i saa Henseende at gjøre gjældende. Deri kan han i en vis Henseende have Ret, men han har i en anden Henseende Uret. Det er os Alle vel bekendt, at de, der ere saa ubemidlede, at de ikke ere i Stand til at forsørge sig selv, have Ret til at forsværes gennem det offentlige Fattigvæsen. Den Retning, som vor Lovgivning skulde søge at gaa i, og som nærværende Lovforslag tilsigter, er, at man mere og mere skulde komme til at overflødiggjøre det offentlige Fattigvæsen, saaledes, at det kun bliver nødvendigt for dem, der ikke ville arbejde; dem maa det Offentlige naturligvis tage sig af og sætte paa de Pladser, hvor de blive nødt til at arbejde. Dermed vil jeg selvfølgelig ikke sige, at man i en Haandevending, i Løbet af en kort Tid eller en Menneftaalder skulde kunne naae det Standpunkt, at der intet offentligt Fattigvæsen er. Men jo mere der arbeides hen til, at ingen stræbsom Mand eller Kvinde bliver nødt til at søge til det offentlige Fattigvæsen, desto bedre bliver Samfundstilstanden, og desto færre løse Elementer flyde der omkring. Derfor har jeg ogsaa kunnet hilse nærværende Lovforslag med Glæde, for saa vidt som det peger i den Retning, at man netop vil se, om jeg maa bruge det Udtryk, at fæstne de mere løse Elementer. — Det ærede Medlem mente fremdeles, at det ikke vilde være nogen synderlig Byrde for Kommunerne efterhaanden at komme til at yde det Bidrag. Jeg er nu ikke ganske enig med det ærede Medlem i, at det Bidrag af en hel eller en halv Million eller deromkring, som det vel vilde blive, ikke skulde have nogen synderlig Be-

tydning for Kommunerne, ogsaa rent økonomisk talt. Men selv om det ogsaa var Tilfældet, er der dog derved flere Hensyn at gjøre gjældende, baade det Omvøbsystem, som vil finde Sted ved Afregningsforholdene — det er maasse et mindre Onde, fjøndt det ikke er ganske ubetydeligt — og tillige det, at den Offerberedvillighed, som Kommunerne hidtil have vist ad Frivillighedens Bei, betager man dem selv i ikke ringe Grad derved, og endelig tilsidst, hvad man ikke kan lukke Øinene for, at det forrykker Forholdet mellem Opholds- og Forsørgelseskommunen, Noget, som jeg forøvrigt allerede berørte i mit første Foredrag. Jeg maa fremdeles holde paa, at det, man naar skal forlange af Kommunerne — jeg tænker ikke derved paa de mindre Kommuner, men paa Amts- og Bykommunerne — er, at de komme til at yde fri Kur og Pleie, at man kommer til at gaa i den Retning, som allerede enkelte Amtskommuner ere gaaede, den Bei, som Kjøbenhavn allerede har betraadt i flere Aar, at give Medlemmer af de anerkjendte Sygekasser fri Kur og Pleie, i hvert Fald for Hustruers og Børns Vedkommende. — Den ærede Minister bemærkede, at jeg med Suf faae tilbage paa den Tid, da man arbejdede mere efter Korporationer, end man siden har gjort, idet den ensidige Individualisme saa at sige har splittet Korporationerne ad. Han tilføiede, at jeg dog vistnok faae lidt for lyst paa de Tider, da man arbejdede mere efter Korporationer, og at jeg maasse ikke havde tilstrækkelig Die for den Lvang, der var da. Jeg tror, at den ærede Minister i den Henseende har misforstaaet mig noget. Jeg betonedede udtrykkelig, at der var en Tid længere tilbage, nemlig Slutningen af Middealderen, da Foreningsslivet var blomstrende, og da disse Korporationer skabtes, men at der siden kom en Tid, da Statsmagten, navnlig Enevælden, greb ind og ordnede det efter Statens Behov med en mere tung og klam Haand, end ønskelig var. Derfor kom Foreningsslivet til at stagne, og Lvang kom i altsor høi Grad til Stede, og det er det, der i hvert Fald har bidraget til — for ikke at sige for meget — at den ensidige Individualisme har faaet Vind i Seilene og er kommen saavidt, som den er kommen. Det var ikke Mere, jeg ønskede at sige. Jeg tror ikke, at der paa